

ΒΑΛΤΕ ΠΛΑΤΗ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ

10-12-2010

Βάλτε πλάτη, παλληκάρια,
με τα θαλασσιά πανιά,
τ' άλμπουρά μας εσκιστήκαν
και τ' αμπάρια μας βάζουν νερά.

Το παλιόσκαρο βογκάει,
και τα κύματα ψηλά,
βάλθηκαν να το μπατάρουν,
μες στα μαύρα τα νερά.

Βάλτε πλάτη παλληκάρια,
η πατρίδα μας βογκά,
τις ορμήσανε λιοντάρια,
ύαινες και ερπετά.

Βάλτε πλάτη παλληκάρια,
η πατρίδα μας πονά,
την ξεσκίσανε προδότες
απ' τα σπλάχνα της τ' αγνά.

Βάλτε πλάτη παλληκάρια,
μη φοβάστε τα θεριά,
έχουμε ξαναγκρεμίσει
τύραννους κι αληταριά.

Μη φοβάστε παλληκάρια,
φτώχια κι αίμα στην καρδιά
η Ελλάδα θα τιμήσει
πάλη τα νεκρά κορμιά.

Εμπρός, παλληκάρια,
εμπρός παιδιά, ήρθε η ώρα,
την πατρίδα, πάνω απ' όλα,
να την σώσουμε ξανά.

Μην ντρεπόστε, παλληκάρια,
μην φοβάστε σαν δηλοί
που γαβγίζουν δυο προδότες,
σαν σκυλιά κι είναι λαγοί.

Η πατρίδα μας, ποτέ δεν είχε,
τίτλους και τρελοπολεμιστές,
παρά μόνο, πατριώτες
και σοφούς ανθρωπιστές.

Μην ξεχνάτε βρε λεβέντες,
τους παππούδες στη σειρά,
που πολέμησαν τους Πέρσες
και τους Γερμανοχιτλεριστές.

Ξυπνάτε από τον λήθαργο
που θέλουν να μας ρίξουν
για να σκλαβώσουνε τη γη
και να μας αφανίσουν.

Εμπρός παλληκάρια, εμπρός παιδιά,
η πατρίδα μας ζητάει,
γι' άλλη μια φορά,
τα κορμιά μας, σαν τα κάστρα,
να προτάξουμε μπροστά.

Πάνω τους, όπως και πάντα,
να σκορπίσουν τα θεριά,
που ζητούν να δυναστεύσουν,
κάθε ανθρώπινοι καρδιά,
που ελεύθερα λογάται
και ελεύθερα σκιρτά.

Κι αυτήν την φορά, στα δικά μας σπαθιά,
ας αστράψει το φως της αλήθειας,
και θυσία, ας γίνουμε εμείς
για τον άνθρωπο, που πεσμένος βογκά, σωτηρία.
Κι' ας στομώσει, σ' εμάς, το σπαθί που ζητά
την σκλαβιά του ανθρώπου και την δυστυχία.

Εμπρός, παλληκάρια, εμπρός, παιδιά δοξασμένα,
του κόσμου τα βλέμματα, σε σας στυλωμένα,
περιμένουν ξανά, απ' την δική σας φωτιά,
ν' ανάψουν την δάδα, να φωτίσουν καρδιές,
να στηρίξουν ψυχές, που δειλά τρομαγμένες,
τριγυρίζουν σκυφτά, σαν σκυλιά φοβισμένες.
Για να λάμψει η νυχτιά που πλακώνει της γης,
τους ελεύθερα γεννημένους, γαλάζιους αιθέρες.

Περιμένουν να δουν την ελπίδα να ορμά
σαν τρανή πυρκαγιά, που σκορπίζει δροσιά
για ν' ανθίσει ο βλαστός, ο κρυμμένος βαθιά,
στο μυαλό και στο σπλάχνο τ' Ανθρώπου.

Εμπρός,
της ελπίδας τα φλάμπουρα, με ορμή ξετυλίξτε.
Σηκώστε τα πάλι ψηλά, ν' ανεμίζουν τρελά,
μες' τα κάστρα τ' αθάνατα, της οργής και της πάλης.
Ήρθε η ανάγκη ξανά να σκορπίσουν μυαλά,
να ματώσουν κορμιά, στου πολέμου την άφυγη ώρα.
Και μέσα απ' τον άκρατο πόνο, να βλαστήσει ξανά
και ν' απλώσει καινούργια φωτιά, η πατρίδα,
που μπορεί και γρικά, να φωτίσει ξανά,
το λαό που ζητά, αρχηγό και μπροστάρη.
Τον ήλιο να βρει τον χαμένο, να φωτίσει ξανά,
των λαών την νυχτιά, που πλακώνει γοργά,
σαν καινούργιος μεσαίωνας στην Ευρώπη.